

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 21CoPr/7/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2318202986
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Brišková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2318202986.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Briškovej a členiek senátu JUDr. Bibiány Ťažiarovej a JUDr. Eriky Tischlerovej v spore žalobcu: A. A. B., nar. X. XXXXXXXX XXXX, trvalý pobyt C. D. XXX, zastúpeného: TOKÁR advokátska kancelária, s. r. o., Sídlisko Jas 936/5, Galanta, IČO: 36 264 750, proti žalovanej: Základná škola s materskou školou, Šoporňa 133, IČO: 36 080 519, zastúpenej: executio iuris advokátska kancelária, s.r.o., Záhradnícka 4840/71, Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 55 176 933, o náhradu mzdy z dôvodu neplatného okamžitého skončenia pracovného pomeru, o odvolaní žalobcu a o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo 4. decembra 2023 č. k. PN-18Cpr/12/2018-671, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v prvom výroku (I.) o uložení povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 61.686 eur s úrokom z omeškania p o t v r d z u j e; v druhom výroku (II.) o zamietnutí žaloby vo zvyšnej časti a v treťom výroku (III.) o náhrade trov konania r u š í a vec v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie prvým výrokom (I.) uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 61.686 eur s príslušenstvom (úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.713,50 eur v jednotlivých kalendárnych mesiacoch v období od mája 2015 do apríla 2018, splatných prvého dňa kalendárneho mesiaca, do zaplatenia); druhým výrokom (II.) vo zvyšnej časti žalobu zamietol a tretím výrokom (III.) priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 88 %. Rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 79 ods. 1, 2, § 134 ods. 1, 2 ZP (Zákonník práce č. 311/2001 Z. z. v znení neskorších predpisov).

1.1. Vecne zdôvodnil viazanosťou rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 25Cpr/1/2015-331 zo dňa 14. augusta 2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 28. augusta 2018 č. k. 10CoPr/6/2017-391, ktorým bolo právoplatne určené, že okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany žalovanej voči žalobcovi zo dňa 26. januára 2015 je neplatné.

1.2. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie preukázané, že žalobca považoval okamžité skončenie pracovného pomeru za neplatné a opakovane sa domáhal, aby ho žalovaná ďalej zamestnávala (žalobca vykonával funkciu riaditeľa školy, pričom jeho funkčné obdobie bolo prerušené výkonom verejnej funkcie). Nesporne tak urobil listom zo dňa 31.3.2015, ktorý bol žalovanej doručený osobne a ktorého prijatie žalovaná potvrdila prijímacou pečiatkou dňa 1.4.2015. List bol síce adresovaný Obci Šoporňa (zriaďovateľovi školy), avšak bol daný na vedomie aj žalovanej. Z obsahu listu nepochybne vyplývala vôľa žalobcu, aby bol ďalej zamestnávaný, pričom navrhovaná pracovná pozícia nebola právne významná. Na pojednávaní pred Okresným súdom Galanta dňa 15.2.2016 žalobca ústne zopakoval, že uvedeným listom oznámil žalovanej aj zriaďovateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní.

1.3. Súd prvej inštancie s poukazom na ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu (R 24/1996) konštatoval, že oznámenie zamestnanca o trvaní na ďalšom zamestnávaní u zamestnávateľa nahrádza

taká žaloba, v ktorej pracovník uplatnil nielen neplatnosť rozviazania pracovného pomeru, ale aj požiadavku na náhradu mzdy. Zamestnanec však môže oznámiť zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní aj kedykoľvek potom, čo mu zamestnávateľ dal neplatnú výpoveď alebo s ním neplatne okamžite skončil pracovný pomer, najneskôr do rozhodnutia súdu, ktorým bolo konanie o žalobe zamestnanca o určení neplatnosti rozviazania pracovného pomeru právoplatne skončené (sp. zn. 21Cdo/2905/2000, R 77/2002 ČR). Prejav vôle zamestnanca môže byť urobený konaním alebo opomenutím, môže sa tak výslovne alebo iným spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti o tom, čo chcel zamestnanec prejavíť a z hľadiska formálnych náležitostí na svoju platnosť nevyžaduje ani písomnú formu. Súd dodal, že premlčacia doba na uplatnenie nároku na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru začína plynúť od splatnosti každej jednotlivej náhrady mzdy za príslušný mesiac, za ktorý sa požaduje (uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/180/2009).

1.4. Žalobca podľa záveru súdu prvej inštancie vôľu pracovať u žalovanej okrem vyššie uvedeného vyjadril aj listom zo dňa 2.2.2015, ktorého obsah žalovaná spochybňovala (tvrdením, že uvedeného dňa jej bol doručený list s odlišným obsahom). Súd obsah tohto listu oboznámil na pojednávaní dňa 15.2.2016, na ktorom bola prítomná i riaditeľka žalovanej, prostredníctvom ktorého sa tiež dozvedela, že žalobca trvá na ďalšom zamestnávaní.

1.5. Hoci súd prvej inštancie uznesením zmenu žaloby, ktorou bol podaný návrh na rozšírenie žaloby o uplatnenie nároku na náhradu mzdy nepripustil, a teda nenastali hmotnoprávne účinky zmeny žaloby (porov. rozhodnutie NS ČR sp. zn. 21Cdo/387/2003), žalobca podal na súd žalobu o náhradu mzdy dňa 28. marca 2018, teda v období pred rozhodnutím odvolacieho súdu.

1.6. Námietku premlčania, ktorou žalovaná namietala premlčanie uplatneného nároku na náhradu mzdy z dôvodu jeho neuplatnenia v trojročnej lehote počítanej odo dňa nasledujúceho po prevzatí oznámenia o okamžitom skončení pracovného pomeru, vyhodnotil súd prvej inštancie ako nedôvodnú. Z ustálenej judikatúry je zrejmé, že premlčacia doba začína plynúť od splatnosti tej ktorej náhrady mzdy za jednotlivý mesiac, a nie odo dňa nasledujúceho po prevzatí rozvázovacieho prejavu (žalobca sa v spore domáhal náhrady mzdy žalobou doručenou súdu 28. marca 2018, ktorou si uplatnil náhradu mzdy splatnú k 30.4.2015, teda v rámci premlčacej doby).

1.7. Pri určovaní priemernej mesačnej mzdy žalobcu súd prvej inštancie odkázal na predložený osobný spis žalobcu a rozhodnutie o výške a zložení funkčného platu, z ktorého bola zistená výška žalobcovho platu 1.713,50 eur (do tejto sumy súd nezapočítal príplatok za riadenie, ktorý prináležal riaditeľovi školy, no v rozhodnom čase žalobca už riaditeľom školy nebol, ale radovým pedagógom, v dôsledku čoho v prevyšujúcej časti žalobu zamietol).

1.8. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi náhradu mzdy za uplatnený čas, za ktorý sa poskytuje náhrada mzdy presahujúca 12 mesiacov, t. j. najviac 36 mesiacov, argumentujúc závermi rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/157/2010, poukazom na všeobecnú právnu zásadu, v zmysle ktorej je každý povinný znášať dôsledky svojho protiprávneho konania a nikto nemôže mať prospech z vlastnej nepoctivosti. Uvedené znamená, že ustanovenie § 79 ods. 2 ZP nemôže byť aplikované spôsobom, aby tým prakticky negovalo poskytnutie ochrany zamestnancovi, vyplývajúcej z odseku 1 tohto ustanovenia (t. j. aby sa vyplatilo konať protiprávne). Podľa nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 331/2019 pri takomto rozhodovaní treba vychádzať z konkrétneho dôvodu toho ktorého spôsobu skončenia pracovného pomeru (§ 59 ods. 1 písm. b/ až d/ ZP) a so zreteľom na tento konkrétny dôvod zistiť, prečo zamestnávateľ neumožnil zamestnancovi pokračovať v práci potom, ako mu zamestnanec oznámil, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, resp. zistiť, či na strane zamestnávateľa nastali také skutočnosti, ktoré by mu objektívne znemožnili, aby zamestnanec pokračoval v práci a teda uspokojiť mzdové nároky zamestnanca (sp. zn. I. ÚS 331/2019). Výšku nároku na náhradu mzdy môže pritom zamestnávateľ minimalizovať dvoma spôsobmi, konkrétne umožnením zamestnancovi naďalej pokračovať v práci (čím skôr ako sa dozvie o tom, že pracovný pomer bol skončený neplatne), alebo môže v konaní o nároku na náhradu mzdy požadovať primerané zníženie náhrady mzdy presahujúcej 12 mesiacov, prípadne nepriznanie tejto náhrady za čas presahujúci 12 mesiacov. Zamestnávateľ má tak povinnosť oznámiť zamestnancovi, že jeho požiadavke vyhovel a vyzvať ho k nástupu do práce.

1.9. Súd prvej inštancie tak prihliadal pri posudzovaní náhrady mzdy na správanie žalovanej, s poukazom na odôvodnenie právoplatného súdneho rozhodnutia o určení neplatného okamžitého skončenia pracovného pomeru, ako aj na právoplatné rozhodnutie súdu prvej inštancie sp. zn. 7Cpr/4/2021 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11CoPr/1/2023. Žalovaná po právoplatnosti rozhodnutia o neplatnom okamžitom skončení pracovného pomeru nereagovala na žiadosť a oznámenia žalobcu o trvaní na ďalšom zamestnávaní. Celá argumentácia žalovanej sa zameriavala na preukázanie, že žalobca má príjem, ako i na spochybňovanie správnosti rozhodnutia

o neplatnosti okamžitého skončení pracovného pomeru. Navyiac priznanie plnej invalidity neznamená stratu nároku zamestnanca na náhradu mzdy alebo prístup k zamestnaniu. Z právneho poriadku nevyplýva obmedzenie zárobkovej činnosti osoby poberajúcej invalidný dôchodok.

1.10. Z dôvodu omeškania žalovanej s plnením peňažného dlhu, súd prvej inštancie priznal žalobcovi v súlade s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. úrok z omeškania vo výške 5 % ročne (odo dňa nasledujúceho po výplatnom termíne). Rozhodnutie o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil § 255 ods. 1 CSP (Civilný sporový poriadok zákon č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov), teda úspechom žalobcu, ktorý čo do základu uplatneného nároku mal plný úspech, výška plnenia v danom prípade závisela od úvahy súdu (rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 22CoPr/1/2021).

2. Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie žalovaná, posudzujúc odvolanie podľa jeho obsahu voči prvému vyhovujúcemu výroku (I.), navrhujúc jeho zmenu zamietnutím žaloby, alternatívne zrušením a vrátením veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolanie odôvodnila ustanovením § 365 ods. 1 písm. a), d), f), h) CSP. V odvolaní poukázala na nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, v dôsledku ktorého došlo podľa jej názoru k porušeniu práva na spravodlivý proces.

2.1. Žalovaná namietala, že žalobca si riadnym spôsobom neuplatnil nárok na náhradu mzdy. Skutočnosť, že žalobca žalovanej nedoručil, pred uplatnením svojho nároku na náhradu mzdy, list zo dňa 2.2.2015, sa nedá preukázať. Pravdivosť tvrdení sa však dá usúdiť z postupu súdu, ktorý návrh odmietol, keďže sa v spise nachádzala iná písomnosť, opatrená rovnakým podpisom a dátumom odoslania, ale s iným obsahom. Obsah listu zo dňa 2.2.2015 odporuje aj následným vyjadreniam žalobcu. Súd prvej inštancie sa s uvedeným rozporom nevysporiadal. Za nepreukázanú skutočnosť označila žalovaná aj oznámenie nároku listom žalobcu zo dňa 31.3.2015, ktorý bol adresovaný inému právnenému subjektu a žalovanej zaslaný len na vedomie, že si žalobca uplatnil hmotnoprávnym spôsobom nárok na pridelovanie práce. S uvedeným subjektom sám uzatvoril dohodu o skončení pracovného pomeru. Adresátom danej písomnosti, ako aj požiadaviek v nej obsiahnutých, preto nebola žalovaná. Uvedenému nasvedčuje aj vyjadrenie žalobcu na pojednávaní dňa 12.10.2015 v konaní sp. zn. 25Cpr/1/2015, že okamžité skončenie pracovného pomeru nevydal na to kompetentný orgán (uvedené potvrdil aj na pojednávaní dňa 30.11.2015). Súd prvej inštancie oboznámil žalovanú na pojednávaní 15.2.2016 s návrhom na rozšírenie žaloby, ale nie s verziou listu predloženej žalobcom v konaní sp. zn. 7Cpr/4/202. Žalovanej počas konania o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru uplatnenie tohto nároku nebolo doručené. V zmysle platnej právnej úpravy, na splnenie hmotnoprávneho nároku v zákonom požadovanej lehote nie je postačujúce podať v tejto lehote žalobu, ale je potrebné o tejto požiadavke upovedomiť aj zamestnávateľa.

2.2. Žalovaná má za to, že žalobca nepreukázal splnenie si oznamovacej povinnosti zamestnávateľovi v zákonom stanovenej lehote. O žalobe o náhradu mzdy žalovaná nadobudla vedomosť až v roku 2019, po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku odvolacieho súdu. Súd prvej inštancie sa nevysporiadal, podľa žalovanej, ani s jej argumentáciou, že žalobca ukončil pracovný pomer na základe absolútne neplatnej dohody o skončení pracovného pomeru, ktorú ale účastníci konania nenapadli na súde. Žalobca žalovanej ako zamestnávateľovi neoznámil ani skutočnosť, že je osobou, ktorej bolo priznané postavenie zdravotne ťažko postihutej osoby. Súd prvej inštancie rezignoval na uvedenú skutočnosť, hoci počas operácie, návštev dialýzy, by žalobca nemohol byť na pracovisku a vykonávať svoje povinnosti, za ktoré požaduje náhradu. Uspokojil sa s tým, že uvedená skutočnosť sa nepreukázala, no nebolo v možnostiach žalovanej túto skutočnosť preukázať. Konanie žalobcu preto nemožno považovať za poctivý spôsob uplatnenia práva.

2.3. V odvolaní žalovaná poukázala na judikatúru a odbornú literatúru týkajúcu sa naplnenia požiadaviek náležitého odôvodnenia súdneho rozhodnutia a s tým súvisiaceho práva na spravodlivý proces, ktoré podľa názoru žalovanej nebolo naplnené.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie voči druhému výroku o zamietnutí žaloby v zostávajúcej časti (II.) podal včas odvolanie žalobca, navrhujúc jeho zmenu vyhovením žalobe. Odvolanie odôvodnil ustanovením § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP. Namietal, že súd prvej inštancie napadnutý rozsudok v jeho zamietajúcej časti odôvodnil len tým, že z oznámenia o výške a zložení funkčného platu mal preukázaný plat vo výške 1.713,50 eur, bez pripočítania príplatku za riadenie, ktorý prináleží len riaditeľovi školy. Žalobca už vo vyjadrení z 1.2.2022 uvádzal výpočet pravdepodobného zárobku s odkazom na zákonnú a podzákonnú úpravu výšky jeho funkčného platu, konkrétne ustanovenie § 4 ods. 7, § 7 ods. 10, 11, 12, § 8 ods. 1, 2, § 10 ods. 1, 3 zákona č. 553/2003 Z. z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ustanovenie § 1 ods. 1 nariadenia

vlády SR č. 393/2014 Z. z., ktorým sa ustanovujú zvýšené stupnice platových taríf zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme, príloha 4 nariadenia vlády SR č. 393/2014, stupnice platových taríf pedagogických zamestnancov a odborných zamestnancov a zvýšenia platových taríf v závislosti od dĺžky započítanej praxe, účinných od 1.1.2015, od 1.1.2016, od 1.9.2016, od 1.9.2017.

3.1. Podľa oznámenia o výške a zložení funkčného platu z 30.12.2009 bol žalobca zaradený do 12. platovej triedy, pracovná trieda 1. Súd prvej inštancie nesprávne zistil skutkový stav veci, keďže žalobcovi bolo vydané oznámenie o výške a zložení funkčného platu, ktorým mu bol určený a priznaný príplatok za riadenie vo výške 33 %, avšak v súlade s § 4 ods. 7 zákona č. 553/2003 Z. z. žalovaná predmetný príspevok žalobcovi neodňala a takéto oznámenie nevydala, hoci jej vznikla povinnosť tak urobiť pri každej úprave funkčného platu, pričom spätné odňatie príspevku za riadenie nebolo možné. Súd prvej inštancie taktiež nezohľadnil valorizáciu v zmysle vyššie označených stupníc platových taríf pedagogických zamestnancov a odborných zamestnancov a zvýšenia platových taríf v závislosti od dĺžky započítanej praxe, účinných od 1. septembra 2016 a 1. septembra 2017.

4. Odvolací súd podľa § 34 CSP, po zistení, že odvolania boli podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné podať odvolanie (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolania obsahujú zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nebolo dôvodné, a vzhľadom na odvolacie námietky žalobcu voči druhému výroku napadnutého rozsudku (II.) boli zistené dôvody na zrušenie napadnutého rozsudku v tejto časti a vrátenie veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, ktorý vecne správne rozhodol v prvom výroku napadnutého rozsudku (I.), uložením povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy vo výške 61.686 eur s príslušenstvom (úrokom z omeškania), z dôvodu neplatného okamžitého skončenia pracovného pomeru.

6. Odvolacia argumentácia žalovanej sa koncentrovala najmä do nesúhlasu, že žalobca ako zamestnanec oznámil žalovanej ako zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnávala. Svoj nárok na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru si podľa názoru žalovanej žalobca riadne neuplatnil.

7. Podľa § 79 ods. 1, 2 ZP ak zamestnávateľ so zamestnancom neplatne skončil pracovný pomer okamžite a ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho zamestnávateľ ďalej zamestnával, jeho pracovný pomer trvá aj naďalej a zamestnávateľ je povinný poskytnúť mu náhradu mzdy, v prípade, že mu neprideľuje prácu podľa pracovnej zmluvy. Táto náhrada mu patrí vo výške priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní až do času, kedy mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru. Ak celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy, presahuje 12 mesiacov, môže súd na žiadosť zamestnávateľa jeho povinnosť nahradiť mzdu za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížiť, prípadne náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov zamestnancovi vôbec nepriznať. Náhrada mzdy môže byť priznaná najviac za čas 36 mesiacov.

8. Náhrada mzdy má charakter satisfakcie voči zamestnancovi a súčasne sankcie voči zamestnávateľovi, ktorý bezdôvodne skončil pracovný pomer so zamestnancom (porov. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/36/2019 z 23. mája 2019). Zákonník práce nezakotvuje dôvody, pre ktoré by zamestnávateľ mohol podať návrh na zníženie, resp. nepriznanie náhrady mzdy. Satisfakcia by preto mala byť primeraná vo vzťahu ku konaniu zamestnávateľa a závažnosti jeho konania (t. j. či dôvodom neplatnosti skončenia pracovného pomeru boli len formálne nedostatky, napr. vada doručenia alebo išlo o nesprávne uplatnený dôvod skončenia pracovného pomeru, prípadne konanie s jasným cieľom prepustiť zamestnanca bez adekvátneho dôvodu). V súvislosti so sankciou pre zamestnávateľa moderácia často smeruje i ku konaniu zamestnanca (v prípade existencie tzv. „poľahčujúcich“ okolností, pre ktoré by zamestnanec mal dostať menej, ako je možná plná náhrada mzdy, napr. situácia, v ktorej došlo k porušeniu pracovnej disciplíny v súvislosti s neplatným skončením pracovného pomeru, doterajší postoj k plneniu pracovných úloh, miera zavinenia zamestnanca, dôsledky porušenia pracovnej disciplíny pre zamestnávateľa a pod.). Podľa rozhodnutia najvyššieho súdu (sp. zn. 4Cdo/125/2018) pri náhrade mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru za čas presahujúci 12 mesiacov nastupuje

aj jej sociálna funkcia. Otázka určenia primeranej náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru je vždy výsledkom posúdenia individuálnych skutkových okolností každej prejednávanej veci, ktoré v posudzovanom prípade súd prvej inštancie vyhodnotil.

9. Súd prvej inštancie správne poukázal na závery rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 331/2019 zo dňa 19. novembra 2019 (v ktorom boli zhrnuté právne názory dovolacieho súdu v rozhodnutí sp. zn. 4Cdo/125/2018, prípadne sp. zn. 6Cdo/133/2019, konfrontované v rámci ústavného prieskumu). Ústavný súd konštatoval, že v ustanovení § 79 ods. 2 ZP je obsiahnuté tzv. moderačné oprávnenie súdu, ktoré umožňuje v konkrétnom prípade znížiť náhradu mzdy tak, aby bola primeraná, avšak bez bližšej úpravy kritérií, podľa ktorých možno pristúpiť k zníženiu, resp. nepriznaniu tejto náhrady mzdy, pričom priznaná môže byť maximálne za zákonom limitované obdobie 36 mesiacov). Súd môže na žiadosť zamestnávateľa náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížiť, prípadne vôbec nepriznať, len výnimočne, a to v prípadoch, ak by výkon práva na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru (zaručeného ustanovením § 79 ods. 1 ZP) bol v rozpore s dobrými mravmi v zmysle čl. 2 ZP. Takýto výklad bol by ústavne súladný z dôvodu, že chráni hodnotu slobody, ale aj rešpektuje najvyššebecnejšiu hodnotu právneho štátu, a to hodnotu spravodlivosti. To súčasne znamená, že § 79 ods. 2 ZP nemôže byť aplikovaný spôsobom, aby sa tým prakticky negovalo poskytnutie ochrany zamestnancovi vyplývajúcej z § 79 ods. 1 ZP a aby sa vyplatilo konať protiprávne.

10. Súd prvej inštancie v odseku 16 až 20 napadnutého rozsudku náležite vysvetlil charakter jednostranného právneho úkonu zamestnanca, ktorým prejavuje vôľu, že trvá na ďalšom zamestnávaní po tom, čo s ním zamestnávateľ skončil pracovný pomer neplatne a ktorý na svoju platnosť nevyžaduje písomnú formu, môže byť urobený konaním alebo opomenutím, výslovne či iným spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosť o tom, čo chcel zamestnanec prejsť, ku ktorému platnému právnomu úkonu došlo aj v danom prípade.

11. V posudzovanej veci žalobca ako zamestnanec listom zo dňa 31.3.2015 (čl. 10), ktorý bol doručený nielen zriaďovateľovi Základnej školy s materskou školou, ale aj samotnej žalovanej, jednoznačne prejavil vôľu byť ďalej zamestnávateľom (prevzatie písomnosti žalovaná potvrdila prijímacou pečiatkou 1.4.2015, ktorá skutočnosť v konaní nebola sporná). Žalobca tak učinil najneskôr do rozhodnutia súdu, ktorým bolo konanie o žalobe pre neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru právoplatne skončené a ktorým bola určená neplatnosť tohto právneho úkonu zamestnávateľa (odsek 1.1. tohto rozhodnutia odvolacieho súdu).

12. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaná, ktorá bola zamestnávateľom žalobcu, obdržala vyššie uvedený prejav vôle žalobcu byť ďalej zamestnaný u svojho zamestnávateľa, nadobudla vedomosť o prejavenom záujme žalobcu, aby ho naďalej zamestnávala. Na uvedené nemá vplyv skutočnosť, že predmetné písomné oznámenie bolo adresované a doručené aj zriaďovateľovi školy (Obci Šoporňa).

13. Nemožno pritom prehliadať, že v súvislosti s ukončením výkonu verejnej funkcie starostu obce, žalobca už 8. decembra 2014 oznámil žalovanej, ako zamestnávateľovi, svoj záujem pokračovať v pracovnom pomere, keďže jeho funkčné obdobie starostu obce zanikne ku dňu 2. januára 2015 a žalovaná, v písomnej reakcii na uvedené oznámenie, žalobcu informovala, že dňom 27. decembra 2014 ho neeviduje ako zamestnanca v hlavnom pracovnom pomere. Žalobca preto listom z 29. decembra 2014 informoval zriaďovateľa školy o tomto oznámení žalovanej, že ho neeviduje ako zamestnanca, avšak ten trvá na ďalšom zamestnávaní a pokračovaní v prerušenom výkone funkcie riaditeľa (porov. odsek 13 rozsudku Krajského súdu v Trnave zo dňa 28. augusta 2018 č. k. 10CoPr/6/2017-391).

14. Súd prvej inštancie poukázal aj na následné správanie žalobcu, ktorý na pojednávaní pred súdom prvej inštancie dňa 15.2.2016 ústne potvrdil, že listom zo dňa 31.3.2015 oznámil žalovanej, ako aj zriaďovateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní.

15. S poukazom na vyššie uvedené súd prvej inštancie dôvodne považoval za preukázaný vznik právnych následkov spojených s oznámením žalobcu ako zamestnanca zamestnávateľovi, ktorý s ním neplatne skončil pracovný pomer (§ 79 ods. 1 ZP), že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, ktoré nastali na základe listu zo dňa 31.3.2015, ktorý žalovaná nesporne prevzala. Odvolacia argumentácia

žalovanej, týkajúca sa listu žalobcu zo dňa 2.2.2015, ktorým mal žalobca vyjadriť svoju vôľu pracovať u žalovanej a ktorého obsah žalovaná spochybňovala, nebola už preto právne významná.

16. Neopodstatnená bola i odvolacia námietka žalovanej o nesplnení si oznamovacej povinnosti zamestnanca zamestnávateľovi v zákonom stanovenej lehote dvoch mesiacov odo dňa neplatného skončenia pracovného pomeru (príp. tri roky od neplatného skončenia pracovného pomeru). Dvojmesačná lehota, v ktorej môže zamestnanec uplatniť na súde neplatnosť skončenia pracovného pomeru okamžitým skončením, sa týka len uplatnenia neplatnosti rozviazania pracovného pomeru a nie aj uplatnenia nárokov na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/36/2000).

17. Základným nárokom je právo zamestnanca domáhať sa na súde určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Nárok zamestnanca na náhradu mzdy predstavuje nárok, ktorý z neplatnosti skončenia pracovného pomeru vyplýva. Pre rozhodovanie súdu o tomto peňažnom nároku má výrok rozhodnutia o neplatnosti skončenia pracovného pomeru ten význam, že ním súd rozhoduje o jeho základe a takýto výrok je predpokladom výroku rozhodnutia o povinnosti zamestnávateľa poskytnúť zamestnancovi náhradu mzdy podľa § 79 ZP. Takýto nárok môže byť úspešne uplatnený nielen súčasne so žalobou o neplatnosť rozviazania pracovného pomeru, ale aj neskôr s rizikom prípadného premlčania, ak by bol nárok uplatnený až po uplynutí trojročnej premlčacej doby.

18. Premlčacia doba na uplatnenie nároku na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru nezačína plynúť od právoplatnosti rozsudku o určení neplatnosti rozvázovacieho prejavu, ako správne uviedol súd prvej inštancie (odsek 19 napadnutého rozsudku), ale od splatnosti každej jednotlivkej náhrady mzdy za príslušný mesiac, za ktorý sa požaduje (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/180/2009). V danom konaní si žalobca žalobou doručenu súdu prvej inštancie dňa 28.3.2018 uplatnil náhradu mzdy od mesiaca marec 2015, splatnú v mesiaci apríl 2015, teda v rámci trojročnej premlčacej doby, preto súd prvej inštancie správne vyhodnotil námietku premlčania zo strany žalovanej ako nedôvodnú.

19. Náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru môže súd prisúdiť iba za podmienky, že tento nárok vznikol, odo dňa keď zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho ďalej zamestnával, a za stavu, že už rozhodol (hoci aj v jednom rozsudku). Rozsudok priznávajúci náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru má povahu deklarátorneho rozsudku, t. j. iba potvrdzuje už jestvujúce hmotné práva a povinnosti (priznaním náhrady mzdy sa nekonštituuje žiadny nový právny stav, ale hmotnoprávnemu stavu sa iba procesne dodáva kvalita vykonateľného práva (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/116/2008).

20. Nedôvodne tak žalovaná v odvolaní namietala neuplatnenie si nároku na náhradu mzdy žalobcu u žalovanej počas vedenia konania o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru, resp. že nebola upovedomená o uplatnení náhrady mzdy. Navyiac v prejednávanej veci si žalobca uplatnil nárok na náhradu mzdy žalobou doručenu súdu prvej inštancie 28.3.2018, teda pred právoplatným rozhodnutím odvolacieho súdu o žalobe o určení neplatnosti skončenia pracovného pomeru (rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 28. augusta 2018 č. k. 10CoPr/6/2017-391).

21. Žalovaná v odvolaní poukazovala aj na skutočnosť, že k ukončeniu pracovného pomeru malo dôjsť na základe absolútne neplatnej dohody o skončení pracovného pomeru, ktorú však účastníci konania nenapadli na súde (ktorú absolútnu neplatnosť uvádzala žalovaná vo svojom vyjadrení k žalobe žalobcu ako zamestnanca), k čomu je potrebné uviesť nasledovné.

22. Absolútna neplatnosť právneho úkonu nastáva priamo zo zákona (ex lege) a pôsobí od začiatku (ex tunc) voči každému. Právne úkony postihnuté absolútnou neplatnosťou nemajú za následok vznik, zmenu alebo zánik práv a povinností. Súd musí na túto absolútnu neplatnosť prihliadať, resp. musí z nej vyvodzovať dôsledky aj bez návrhu, z úradnej povinnosti (porov. napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5MCdo/11/2009). V kontexte uvedeného sa javí vhodné opäť zdôrazniť potrebu prihliadania na reakciu žalovanej ako zamestnávateľa vo vzťahu k prejavu záujmu žalobcu pokračovať v pracovnom pomere, ktorá žalobcu informovala, že dňom 27. decembra 2010 ho neeviduje ak zamestnanca v hlavnom pracovnom pomere. Žalovaná však bola so žalobcom v pracovnoprávnom vzťahu, v pozícii zamestnávateľa, preto nemožno klásť na ťarchu zamestnanca,

ak o uvedenej skutočnosti informoval zriaďovateľa školy (Obec Šoporňa), s ktorým následne uzatvoril dohodu o skončení pracovného pomeru z dôvodov uvedených v § 63 ods. 1 písm. b) ZP, ktorá bola neskôr kvalifikovaná ako neplatná (porov. odsek 13 rozsudku Krajského súdu v Trnave zo dňa 28. augusta 2018 č. k. 10CoPr/6/2017-391). Odvolacia argumentácia žalovanej poukazuje na zjavné zneužitie práva na strane žalobcu (uplatnením predmetného nároku), nebola preto opodstatnená.

23. Obdobne nebolo možné považovať za dôvodnú argumentáciu žalovanej, týkajúcu sa jej tvrdenia, že vzhľadom na priznaný status žalobcu ako osoby zdravotne ťažko postihnutej, by žalobca nemohol na pracovisku vykonávať svoje povinnosti v prípade operácie, či návštev dialýzy. Žalovaná uviedla, že nie je v jej možnostiach uvedené skutočnosti preukázať, avšak v odvolaní neuviedla dôkazné návrhy, ktoré by bola vzniesla na preukázanie uvedenej skutočnosti. Ako zamestnávateľ žalovaná však mohla, po oznámení žalobcu, že trvá na svojom ďalšom zamestnaní, vyzvať žalobcu na nástup do zamestnania, čím by bola preukázaná jeho (ne)schopnosť vykonávať činnosť, za ktorú sa žalobca domáhal priznania náhrady mzdy, k čomu ale nedošlo.

24. Odvolací súd pripomína, že ustanovenie § 79 Zákonníka práce je svojou povahou sankciou voči zamestnávateľovi za to, že si nesplnil svoju povinnosť pridelovať zamestnancovi prácu a súčasne má toto ustanovenie vo vzťahu k zamestnancovi satisfakčnú povahu, pretože má zaistiť, aby zamestnancovi bolo nahradené, čo v dôsledku konania u zamestnávateľa stratil. Určenie náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru je vždy výsledkom posúdenia individuálnych skutkových okolností v každej prejednávanej veci, pričom strany sporu nesú ohľadom svojich skutkových tvrdení dôkazné bremeno. Samotný status zdravotne postihnutej osoby nepreukazuje neschopnosť plnenia si pracovných povinností, pričom požiadavka, aby žalobca uvedenú skutočnosť bol žalovanej oznámil je v rozpore so správaním žalovanej, ktorá žalobcu za zamestnanca nepovažovala.

25. V posudzovanej veci súd prvej inštancie uviedol v napadnutom rozhodnutí, v súvislosti s prvým napadnutým výrokom súdneho rozhodnutia (I.), rozhodujúci skutkový stav, stanoviská procesných strán v prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad, pričom vyvodil vecne správne závery.

26. Strana konania má právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu (porov. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2MCdo/7/2009).

27. Za znemožnenie strane uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, treba považovať taký nedostatok rozhodnutia súdu, keď rozhodnutie neobsahuje žiadne dôvody alebo ak v ňom absentuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie vo veci (porov. uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo/98/2017), čo nebol daný prípad.

28. Do práva na spravodlivý proces nepatrí ani právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (porov. rozhodnutie ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená tiež právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (porov. rozhodnutie ÚS SR sp. zn. I. ÚS 50/04, uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/61/2010).

29. Judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva pritom nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/106/2010, RUIS R Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani v. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

30. Iné právne významné odvolacie námietky žalovanou v odvolaní vznesené neboli. Všeobecný súd (prvoinštančný aj odvolací) nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (postačuje teda ak rozhodnutie dostatočne objasňuje skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzalo do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania). Preto odôvodnenie rozhodnutia, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny

základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

31. Odvolací súd podľa § 387 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v prvom výroku (I.) o uložení povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 61.686 eur s úrokom z omeškania, ako vecne správny potvrdil.

32. Rozsudok súdu prvej inštancie v jeho zamietajúcej časti (výrok II.) napadol odvolaním žalobca, namietajúc nepriznanie náhrady mzdy v žalobcom navrhovanej výške, ktorú súd prvej inštancie odôvodnil odkazom na predložený osobný spis žalobcu a rozhodnutie o výške a zložení funkčného platu, napriek vyjadreniu žalobcu podaného na súd 1. februára 2022 (čl. 427), obsahujúceho výpočet zárobku s odkazom na zákonnú a podzákonnú úpravu výšky jeho funkčného platu, spolu s prílohami.

33. Povinnosťou súdu je vždy vyrovnať sa s argumentmi sporových strán, ktoré môžu mať vplyv na rozhodnutie. Práve z odôvodnenia sa má strana dozvedieť o dôvodoch prijatia, či odmietnutia svojho argumentu. Súd má vysvetliť, prečo pokladal za rozhodné dôkazy ním uvedené a naopak, prečo nepovažoval za rozhodné dôkazy svedčiace opačným záverom (stanovisko Rc 4/1968).

34. Porušením práva na spravodlivý proces je preto aj situácia, keď v hodnotení skutkových zistení absentuje určitá časť skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo, ale súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností nezahodnotil (porov. ZSP 37/2010).

35. Ak konajúci súd nepojme do vyhodnocovania dokazovania všetky relevantné dôkazy a preukázané skutočnosti, z hľadiska predmetu konania, a nevysporiada sa s nimi, potom je daná i objektívna prekážka pre záver o tom, či posúdil unesenie dôkazného bremena oboch sporových strán správne (porov. rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 90/2015).

36. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (napríklad sp. zn. I. ÚS 265/05) pokiaľ súd dospeje k rozhodnutiu bez toho, aby sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre toto rozhodnutie, treba rozhodnutie súdu považovať za arbitrárne, teda za rozporné s článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ústavný zákon č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov) a článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach (oznámenie FMZV č. 209/1992 Zb.). Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu (napríklad sp. zn. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04).

37. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napríklad Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada i so špecifickými námietkami účastníka. Ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie súdu rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (porov. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 410/03).

38. Právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jednou zo súčastí základného práva na spravodlivý proces, zaručeného v článku 46 ods. 1 Ústavy SR (ústavný zákon č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky), ako i článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (oznámenie FMZV č. 209/1992 Zb.).

39. S poukazom na vyššie uvedené odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie vo vzťahu k druhému výroku napadnutého rozsudku (II.), nezodpovedalo požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, keďže v ňom chýbal argumentačný základ, ktorý by mohol odvolací súd preskúmať, vzhľadom na odvolacie námietky a vyššie označené vyjadrenie žalobcu.

40. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom druhom výroku a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie z dôvodu, že nesprávnym procesným postupom znemožnil strane konania, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že

došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ktorý nedostatok nebolo možné napraviť v konaní pred odvolacím súdom, ktoré konanie nenahrádza prvoinštančné konanie.

41. Povinnosťou súdu prvej inštancie tak bude v ďalšom konaní, v intenciách vyššie uvedených záverov odvolacieho súdu, na základe vykonaného dokazovania a jeho vyhodnotenia v súlade s procesnými pravidlami, zaoberať sa všetkými tvrdeniami žalobcu, ktorými odôvodňoval uplatňovanú výšku náhrady mzdy, vrátane vyjadrenia podaného na súd 1.2.2022, a preukázaný skutkový stav podriaďiť pod relevantné ustanovenia právnej normy.

42. Svoj právny záver súd prvej inštancie zdôvodní zo zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzali do úvahy a stranám konania poskytnú odpoveď na podstatné a relevantné argumenty, aby riešenie konkrétneho právneho problému bolo jasne a zreteľne dané (porov. rozhodnutia Ústavného súdu SR napr. sp. zn. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07).

43. V písomnom vyhotovení súdneho rozhodnutia súd preskúmateľným spôsobom vyjadrí skutkové zistenia a právne závery, na základe ktorých vec posúdil a rozhodol, dbajúc tiež na to, aby odôvodnenie rozhodnutia bolo presvedčivé.

44. Zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie sa vzťahovalo aj na závislý výrok o náhrade trov konania (III.).

45. Podľa § 396 ods. 3 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci, vrátane náhrady trov odvolacieho konania.

46. Rozsudok prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.